

ANDRĖJA

Meilė
ir pokeris

svajonių knygos

Knygute.lt

Andrēja

**MEILĒ
IR POKERIS**

Romanas

Redagavo Jūratė Šamelienė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Aušra Andrėja Mykolaitienė, 2021

© Ana Garbatova, knygos viršelio dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0702-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

Vasario pabaigos mėnulio pilnatis juodame danguje buvo neįtikėtinai didelė ir paslaptinga. Milijonai žvaigždžių žvelgė į žemę ir ryškiu spindesiu pranašavo dar didesnius šalčius. Vėjas buvo pritilęs. Vakar praužusi pūga privertė sniego, supustė milžiniškas pusnis, o šios dienos šaltis ir atslenkantis nakties speigas viską pavertė akinaimai baltu, spindinčiu žemės apklotu. It sargybiniai sustingusiomis šakomis stovėjo įšalę medžiai, ant jų apledėjusių kamienų žaidė mėnulio šviesa. Gamta tarsi apmirusi laukė atsėlinančio speigo.

Aplinkkelyje, kuriame ši vėlyvą metų pasirodydavo tik pavienių automobilių, sniegas buvo virtęs tiršta, purvina tyre dėl išpilto didelio kiekio druskos, kuri tirpdė sniegą; vis tiek buvo gana slidu.

Staiga aplinkkelyje iš tunelio išniro automobilis ir riaumodamas nuskriejo į tamsą, pralauždamas storus kelio atitvarus. Kelis kartus apsivertęs ore, automobilis nukrito ant stogo ir nučiuožė nuokalne, paskui save palikdamas ryškių žiežirbų šleifą. Kai jis sustojo, variklis tebedirbo, ratai sukosi ore. Ėmė stoti pro šalį važiuojantys automobiliai, skubėjo žmonės mobiliaisiais telefonais

kviesdami pagalbą, tačiau nedrįsdami artintis pernelyg arti avarijos vietos.

Netikėtai iš automobilio plykstelėjo nedidelis ugnies liežuvis, jis su kiekviena sekunde didėjo. Tarp žmonių nuvilnijo nerimastingi balsai, visi ėmė trauktis atgalios. Po minutės liepsna apėmė visą automobilį. Žmogaus riksmų nepasigirdo, o tai leido spėti, kad vairuotojas žuvo anksčiau, nei užsiliepsnojo šis metalinis fakelas. Ir staiga... blyksnis... kurtinamas sprogimo garsas... oro bangos smūgis, toks stiprus, kad užgulė ausis... išgąščio kupini šūksniai... keliu slystančių padangų cypimas, kai pro šalį važiuojančių automobilių vairuotojai, vengdami susidūrimo, slidžiam kelyje stengėsi suvaldyti savo transporto priemones... Galingai blykstelėjusi liepsna greitai nurimo ir pleveno tolygiai, į juodą dangų siūsdama juodus tirštus dūmus. Degantis automobilis dejavo, girgždėjo, traškėjo.

Prieš aštuonis mėnesius

- Vytautai, man mikroschemos reikia čia! Vilniuje!

- Šiandien susisieksiu su kurjeriais ir...

- Jie dar kelias dienas užtruks, kol atveš į Vilnių. Ką pasakyti pirkėjams? Juk jau kelias dienas pilstau iš tuščio į kiaurą, neturėdamas, ką jiems parodyti! Žadėjai, kad mikroschema ant mano stalo bus dar vakar!

- Na taip, Edvardai, kaltas. Pasakyk vokiečiams, kad mus sulaukė nežymūs gamybiniai sutrikimai.

- Ar visai pakvaišai?! Jei dar nė nepasirašė sutarties imsime skųstis gamybos sutrikimais, su mumis niekas nesikalbės! - Edvardas sugniaužė kumščius ir atsiduso. - Vytautai, dumk į stotį ir perduok siuntinį pristatyti traukiniu. O vakare pasiimsiu pats.

- Bet mes galim...

Pašnekovas bandė prieštarauti, bet akimirksniu nutilo, kai Edvardas užbliuvo:

- Varyk į stotį!!!

Ir trenkė telefoną.

Atsisėdęs į krėslą kurį laiką žiūrėjo į aparatą, pirštais garsiai barbendamas į stalą.

- Na, kol kas nieko negaliu padaryti, - pusbalsiu tarė jis, persibraukė ranka per veidą ir atsidusęs atsistojo. - Tad nėra ko nervintis. Dabar reikia susitikimą su vokiečių verslininkais perkelti į rytdieną.

Pravėręs kabineto duris viską susakė sekretorei ir pridūręs, kad šiandien neskirtų jokių susitikimų, grįžo prie stalo.

***

Erdvus kambarys skendėjo cigarečių ir cigarų dūmuose lyg tirštame rūke, kurį tingiai gainiojo palubėje besisukantis begarsis ventiliatorius. Prie apvalaus žalia gelumbe aptraukto stalo sėdėjo šeši vyrai. Dar keli buvo įsitaisę kiek toliau, patogiuose krėsluose, su gėrimų taurėmis rankose, o šalia jų - nuostabiosios eskorto merginos, kurios neleido lankytojams nuobodžiauti. Kambarėje buvo palyginti tylu - neįkyriai grojo rami muzika, girdėjosi vyrų kvėpavimas ir ledo gabalėlių skimbčiojimas į taurių sienes, kai kas nors gėrimą keldavo prie lūpų.

Sėdinčiųjų prie lošimo stalo veidai pirmąkart išdalijus kortas atrodė bejausmiai, it sustingę, ant kai kurių lošėjų odos žibėjo prakaito lašeliai. Kažkas nenuleido žvilgsnio nuo priešininko, kažkas - nuo rankose laikomų kortų, kaž-

kas - nuo įspūdingos žetonų krūvelės stalo viduryje. Vienas žaidėjų paėmė peleninėje smilkstantį cigarą, iš taurės nugėrė kelis gurkšnius šviesiai rudo gėrimo ir užsitraukęs į viršų išpūtė didelį kamuolį dūmų.

Šį vakarą žaidimas vyko įprastai - dideli statymai, akmeniniai žaidėjų veidai, tyli muzika, viskio kvapas. Tarp susirinkusiųjų Baronas pastebėjo kelis naujus veidus, tačiau įdėmiau pažvelgęs į juos suprato, kad jie silpni varžovai. O taip norėjosi kada nors sutikti savę vertą priešininką ir susėsti prie stalo tik dviese. Vėl pajusti tą kvapą gniaužiantį jaudulį laukiant kortos arba spėlioiant priešininko poziciją. Ir laimėti. Baronas juto, kad lošimas jau neteikia tokio malonumo, kaip anksčiau. Į klubą jis eina praleisti laiko, susitikti su bičiuliais ir dėl to, kad taip buvo pratęs daryti pastaruosius dvejus metus. Prie stalo trūko jaudulio, neužplūsdavo adrenalinas. Net laimėjimai nedžiugino.

Šiandien Baronui krito geros kortos, žetonų krūvelė šalia jo ant stalo augo po kiekvieno žaidimo. To negalėjai pasakyti apie kitus žaidėjus. Ypač apie vieną, patį jauniausią iš susirinkusiųjų prie stalo ir iki šiol nematytą. Vaikinas sėdėjo priešais Baroną, tad buvo lengva jį

stebėti. Kasparas, taip prieš žaidimą prisistatė vaikas atsisakydamas pseudonimo, o tai klube buvo priimta, beviltingai pralošė visas partijas iš eilės. Jis vis muistėsi kėdėje, veidas blizgėjo nuo prakaito, akys neramiai klajojo kitų žaidėjų veidais – tai išduodavo, kad stiprių kortų jis negavo.

Staiga Baronas pajuto gaivaus oro gūsi, pakėlęs akis nuo stalo, pažvelgė pro kambaryje tvyrančius dūmus į ką tik atvykusią klubo lankytoją. Vyras akimirksniu prisiminė tą vakarą, kai prieš metus pirmą kartą pamatė šią moterį. Tuomet, vos ją išvydus, pirštai sugniaužė laikomas kortas. Dūmų uždanga sklaidėsi ir pro ją išniro moters siluetas. Kambaryje balsai pritilo, nuvilnijo lengvas šnabždesys. Moteris vilkėjo juodą siaurą suknutę, kuri gulė prie kūno lyg antra oda, išryškindama net menkiausias jo linkius. Ilgos laibos kojos, apautos aukštakulniais bateliais, buvo pietietiško įdegio spalvos, o tai nelabai derėjo prie žemiško oro. Ji nebuvo panaši į eskorto merginą, to niekas negalėjo jai prikišti. Moteris nelėtindama žingsnio įėjo į patalpą, neskubėdama apsidairė, tarsi kažko ieškodama akimis, su kažkuo pasisveikino vos linktelėdama galvą, paėmė nuo baro taurę su gėrimu ir, atsisėdusi ant so-

fos priešais lošimo stalą, gracingai užsikėlė koją ant kojos. Jos juodi it anglis plaukai sužvilgo šviesoje. Neskubėdama ji pakėlė prie lūpų ilgą moterišką kandiklį, į kurią buvo įstatyta plonytė juodos spalvos cigaretė, ir, godžiai užsitraukusi, išpūtė dūmus pro ryškiai raudona spalva dažytas lūpas. Kai dūmai prasisklaidė ir Baronas galėjo aiškiai matyti lankytojos veidą, suprato, kad ji neatitraukia žvilgsnio nuo jo. Buvo sunku nuspėti jos amžių – ji neatrodė jaunutė. Veide aiškiai matėsi juoko raukšlės, akyse spindėjo gyvenimo patirtis, ji elgėsi elegantiškai, santūriai. Moteris buvo labai gundanti, seksuali – pati tai puikiai žinojo ir stengėsi šias savybes išnaudoti klube esančių vyrų dėmesiui patraukti. Ir jai pavyko – visi spoksojo į ją lyg užhipnotizuoti.

Prabėgo beveik metai, kai Baronas šią moterį matė paskutinį kartą. Ir dabar ji buvo visiškai nepasikeitusi. Jis pajuto, kad moters žvilgsnis keistai jį trikdo. Olivijos – toks buvo jos vardas – pasirodymas kartu su oro gūsiu atnešė keisto jaudulio, ir jis pasklido tarp vyrų. Baronas pajuto, kaip karščio banga nuvilnijo kūnu. Jis stengėsi nukreipti žvilgsnį į kortas ir tęsti žaidimą, tuo labiau kad kortų dalytojas jau kelis kartus korektiškai kostelėjo, primindamas, jog

Žaidėjai tempia laiką neapsispręsdami dėl kito ėjimo. Baronas pagaliau pažvelgė į turimas kortas – visai nekas. *Pasitraukti iš žaidimo ar rizikuoti?* – svarstė jis. Kambaryje tapo perne-lyg karšta ir vyras šiek tiek atlaisvino kakla-raiščio mazgą, atsegė viršutinę marškinių sa-gą. Juto moters žvilgsnį, juto, kad stebi jį, jo veidą, rankas. Buvo sunku susikaupti. Mintys tarsi laukiniai mustangai blaškėsi, niekaip ne-pajėgdamos susiburti į krūvą. Žvilgsnis nuolat krypo į moterį, o ji sėdėjo tiesiai priešais. Ba-ronas galėjo prisiekti, kad kai jūdviejų žvilgs-niai susitiko, ji šyptelėjo ir nežymiai pamerkė akį. Vyras mestelėjo į stalo vidurį kelis stam-bios vertės spalvotus žetonus, ištardamas „ly-ginu“. Galėjo prisiekti, kad girdėjo, kaip prie-šais sėdintis Kasparas giliai įkvėpė ir garsiai nugurgė seiles. Jaunuolis dvejojo – stipriai pirštais spaudė kortas ir žvelgė į likusius žeto-nus. Staiga apsisprendė.

– Keliu!

Kasparas pastūmė į bendrą krūvą likusius že-tonus ir pažvelgęs į Baroną, atvertė savo kor-tas. Kombinacija buvo stipri, tačiau sėkmė pri-klausė nuo to, kokias kortas turėjo jo prieš-i-ninkas – Baronas. Po paskutinio rato žaidė tik jie abu. O Baronas neskubėjo, ilgai žvelgė į

Kasparo ant stalo atverstas kortas, paskui perkėlė žvilgsnį į jo neramiai gniaužomas rankas. Vaikinas nervinosi ir, nenorėdamas ilgiau tęsti šios kankynės, Baronas atvertė savąsias kortas. Visi esantieji kambaryje nuščiuvo, o po sekundės pratrūko balsų kakofonija, liejosi sveikinimai laimėtoji. Baronas turėjo stipresnes kortų poras ir neabejotinai išlošė partiją.

Kasparo veide neliko nė lašo kraujo. Jis žvelgė į žetonų krūvą, kurią dalytojas įgudusia ranka pristūmė prie laimėtojo.

- Paskolinkite man pinigų! - garsiai, keistai gergždžiančiu balsu tarė Kasparas, nenuleisdamas žvilgsnio nuo Barono veido. - Leiskite atsilošti.

Aplink kalbėję vyrai pritilo, o Baronas įsmeigė šaltą plieno spalvos akių žvilgsnį į pašnekovą.

- Ne! - griežtai nukirto jis ir ėmė keltis nuo stalo.

- Jaučiu, kad dabar man pasiseks ir aš laimėsiu.

Baronas dvejojo. Klubo viešnia nenuleido nuo jo juodų akių. Visi kambaryje laukė jo sprendimo. Tačiau jam tai nerūpėjo.

- Iš ko loši? - Baronas specialiai lūkuriavo,

tikėdamasis, kad vaikas persigalvos. – Pinigų aš tau neskolinsiu. O tu daugiau nieko neturi.

Kasparas išsitraukė iš piniginės nuotrauką ir padėjo ant stalo. Tai buvo keturių nuotraukų koliažas, iš jo žvelgė simpatiška šviesiaplaukė mergina, vilkinti maudymosi kostiumėlių. Ji buvo puiki, to negalėjai paneigti. Baronas išgirdo, kaip jam už nugaros sujudo pokalbis sekantys vyrai, o tie, kurie pamatė nuotraukas, laidė nešvankias užuominas apie gražuolę arba tai, kas Barono laukia, jei jis sutiks lošti iš jos. Tačiau vyras atsirėmė kumščiais į stalą ir įsmeigė degantį žvilgsnį į pašnekovą.

– Tu negali daryti tokio statymo! Negi dabar imsime žaisti iš žmonių?!

Netikėtai kambaryje pasirodė klubo savininkas. Jis lėtai žingsniavo prie lošimo stalo, kur du vyrai kovojo žvilgsniais.

– Šiame klube galimi visokie statymai. Jei jaunuolis neturi pinigų, jis moka tuo, kuo gali.

Baronas stipriai sukando dantis.

– Kekšė man nereikalinga! – nukirto jis.

– Ji ne kekšė! – karštai užginčijo Kasparas. – Tai puiki mergina! Ji mano draugė ir verslo partnerė. Dar pridėsiu ir man priklausiančią įmonę... – Paprašęs kortų dalytojo popieriaus

lapo, puolė rašyti. Po kelių minučių virpančia ranka ištiesė popierių Baronui. – Štai. Paimkite. Aš nusiteikęs visiškai rimtai.

Baronas paėmė popieriaus lapą. Jame netvarkinga rašysena buvo pareikšta, kad žmogus, turintis šį dokumentą, gauna visas teises į įmonę „Nakviša“. Vienintelis akcininkas atsako bet kokių teisių į ją mainais į vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių eurų.

– Aš teisininkas, – pasigirdo balsas Baronui už nugaros. – Surašyta teisingai. To visiškai pakanka, kad taptum teisėtu įmonės savininuku. Bet kuris notaras tai patvirtins. – Vyras paplekšnojo Baronui per petį ir pasitraukė nuo stalo. – Sėk--mės.

Baronas įsmeigė plieninį žvilgsnį į Kasparą ir stipriai sugniaužė kumščius.

– Tau visai galvoje pasimaišė?! – jis kalbėjo tyliai, dusliai, tačiau jo balse buvo jaučiama tokia įtampa, kad net oras vibravo. – Ar suvoki, ką kalbi? Juk tai tik žaidimas! O tu ketini lošti iš?..

Prieš atsakydamas Kasparas apsidairė. Vienu vyrų veiduose pastebėjo nepritarimą, kitų – akivaizdų pasmerkimą dėl tokio žingsnio. Bet daugumos veiduose spindėjo gašlumas....